

Arrest

nr. 64 915 van 15 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Ghanees staatsburger van Akan origine te zijn afkomstig van Accra. In 2001 bent u traditioneel gehuwd met (H.O.) met wie u twee kinderen heeft. U zorgde ook voor de twee kinderen van uw overleden zus. Na uw studies werkte u als timmerman en wanneer u geen werk had, ging u vissen. Op 14 november 2010 was uw vriend (E.N.) in het dorp Baba Ekurwasi in het noorden van Ghana. Hij belde u op en meldde dat zijn moeder (F.O.) vermoord was teruggevonden. U en een andere vriend (O.Y.) besloten om naar (E.) in het noorden te reizen. U nam een wagen via Kumasi en Tamale naar Dagbon. U kwam op 16 november 2010 in het dorp aan. (E.) vertelde wat er was gebeurd. Zijn moeder was getrouwd met een van de ouderen van de chief van Dagbon, (Y.N.). Toen (Y.N.) werd gedood, werd (B.), de man van (F.), gearresteerd. (F.) had gezien wie (B.) had meegenomen. U vermoedt dat

om deze reden (F.) ook werd opgepakt en gedood. Bij uw aankomst in het dorp begon u met de dorpelingen te discussiëren over de dood van (F.). U werd kwaad en u gooide vuur op de rieten daken. Er ontstond brand en u, (E.) en (Y.) vluchtten weg. Jullie gingen naar Takoradi, waar jullie een week verbleven. In een zeemansclub leerden jullie iemand kennen die jullie reis regelde. U hebt Ghana verlaten in november 2010. U reisde samen met (O.Y.) (CG 10-23283) en (E.N.) (CG 10-23277) vanuit Takoradi met een schip naar Antwerpen, België. U hebt op 15 december 2010 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u problemen kende in het dorp Baba Ekurwasi, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten, namelijk het stichten van brand, van strafrechtelijke aard zijn en als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie vallen (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of behoren tot een sociale groep). U verklaart uitdrukkelijk omwille van de brandstichting het dorp en later het land te hebben verlaten (zie gehoor CGVS, p.7 en p.8). U verklaart dat de brandstichting bij de politie zal worden gemeld en dat u gezocht zal worden (zie gehoor CGVS, p.8). U besloot samen met (E.) en (Y.) dat jullie voor een tijd elders moesten onderduiken voor de - eventuele - problemen die hieruit volgen (zie gehoor CGVS, p.8).

Dit kan bijgevolg niet als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd.

Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' loopt in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Zo maakt u niet aannemelijk dat u wel degelijk gezocht wordt door de autoriteiten van uw land van herkomst. U stelt dat niemand u herkende, buiten de mensen die in de zeemansclub in Takoradi waren (zie gehoor CGVS, p.8). Wanneer u wordt gevraagd hoe u gekend zal zijn bij de Ghanese autoriteiten, wanneer niemand u – in het noorden herkend heeft, antwoordt u ontwijkend dat (E.) gekend is in het dorp en zijn woonplaats geweten is (zie gehoor CGVS, p.9). Uw verklaring dat u ook gearresteerd zal worden wanneer (E.) gearresteerd wordt, is gebaseerd op veronderstellingen en vermoedens, waarvoor u geen enkele andere concrete aanwijzingen aanbrengt. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat de door u aangehaalde vrees voor vervolging omwille van brandstichting louter speculatief is.

Verder verklaart u een vrees te koesteren tegenover de mensen die (F.) hebben gedood (zie gehoor CGVS, p.9), maar u maakt doorheen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal deze vrees niet aannemelijk. U verklaart uitdrukkelijk niet te weten of (F.) werd gedood door dezelfde mensen die haar man hebben meegenomen (zie gehoor CGVS, p.7). U stelt vaagweg dat u degenen die de vrouw hebben gedood vreest, zonder dat u deze personen bij naam kan noemen (zie gehoor CGVS, p.9). Wanneer gevraagd wordt hoe u bij een terugkeer naar Ghana gevonden zal worden, antwoordt u dat u gekend bent, zonder verdere concrete elementen aan te brengen die uw beweerde vrees kunnen hard maken.

Uit het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Het door u neergelegde geboortecertificaat 'Certified Copy of Entry in Register of Births' (n°020129-759-2011 dd.23.3.2011) bevat identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld. De door u neergelegde kopieën van foto's tonen een gedode vrouw, maar doen geen afbreuk aan bovenstaande motivering. U beweert dat het (F.O.) is (zie gehoor CGVS, p.5), maar uit de foto's is onmogelijk enige objectieve aanwijzing van de identiteit van de persoon, noch van de oorzaak of omstandigheden van haar overlijden af te leiden en kan er bij gevolg dan ook geen enkele conclusie aan verbonden worden.

U was verder niet in het bezit van enig document dat een controle van uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van artikel 2 en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Hij werpt op dat hij door de bestreden beslissing zal worden teruggestuurd naar zijn thuisland Ghana, waar hij *de facto* wordt blootgesteld aan mensonterende behandelingen en/of zijn leven wordt bedreigd. Hij wijst erop dat hij duidelijk heeft aangegeven dat de oorzaak van zijn vlucht bestond uit de rivaliteit van twee families in zijn woonplaats. Hij leunde eerder aan bij de ene familie en dient, nu de moeder van zijn beste vriend werd gedood door de andere familie, eveneens te vrezen te worden gedood door de andere familie. Hij meent dat hij dit voldoende heeft gestaafd en geduid bij het CGVS en ziet niet in waarom de commissaris-generaal daarvan geen melding maakt in de bestreden beslissing. Tot slot merkt verzoeker op dat naast de persoonlijke dreiging ook de algehele situatie in Ghana op zijn minst veilig te noemen is.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Verzoeker maakt niet aannemelijk daadwerkelijk te worden gezocht door de autoriteiten van zijn land van herkomst te meer daar hij zijn verklaringen gearresteerd te zullen worden omwille van de brandstichting louter op vermoedens en veronderstellingen baseerde, zonder dit te staven aan de hand van concrete elementen. Tevens kan verzoeker zijn vrees te worden gedood door de mensen die (F.), de moeder van zijn vriend, doodden niet aannemelijk maken gelet op zijn vage en weinige concrete verklaringen. Verweerder stelt terecht vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de motivering van de bestreden beslissing kunnen weerleggen, doch zich beperkt tot het volharden in en het louter *post factum* aanpassen van zijn verklaringen. Dergelijk verweer is niet ernstig.

Daarenboven blijkt dat verzoeker, waar hij zijn verklaringen aangaande de personen die hij beweert te vrezen *post factum* aanpast, tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaarde hij inderdaad dat er rivaliteit bestond tussen twee families, de Andani en de Abudu, maar merkte hij hierbij uitdrukkelijk op niet te weten welke van deze twee families de man van (F.) kwam arresteren. Evenmin bleek verzoeker te weten tot welke familie de man van (F.) behoorde en kon hij niet met zekerheid zeggen of (F.) gedood werd door dezelfde personen als deze die haar man hadden meegenomen (zie gehoorverslag CGVS p.6 en 7). Hieruit volgt dan ook dat hij niet bleek te weten met welke familie de man van (F.) problemen kende en dat hij onwetend was over het feit of (F.) ook daadwerkelijk door één van deze families werd gedood. In zijn verzoekschrift werpt verzoeker op dat hij eerder aanleunde bij de ene familie en nu ook vreest te worden gedood door de andere familie die tevens (F.) doodde, hetgeen niet te verzoenen valt met voorgaande vaststellingen. Dat verzoeker tijdens zijn gehoor duidelijk zou hebben geduid en

gestaafd wie hij vreest en dat hij niet inziet waarom dit niet in de bestreden beslissing werd vermeld, kan in het licht van bovenstaande vaststellingen geenszins dienstig worden opgeworpen.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar ze niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

2.2.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vaststellingen *sub* 2.2.1. toont verzoeker niet aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/4, § 2, a) en b) omwille van het aangebrachte relaas. Evenmin toont hij middels de algemene verwijzing naar de onveilige situatie in Ghana aan dat er zich aldaar een situatie voordoet in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS